

Vel maa man nu med Forsvarscommissi-
 onen ansee Staten utvivlsom berettiget
 til at anvende hver enkelt Værnepligtig
 i det Vaaben, hvortil han efter
 sin Legemsbeskaffenhed og andre
 Egenheder maa ansees for bedst skik-
 ket; men den Anvendelse, som i Forsvarscommissi-
 onens Forslag gjøres af de Værnepligtige
 mod deres frie Villie, alene efter deres
 Anlag til de forskjellige Vaaben, synes ikke
 at staae i fuld Samklang med det Princip,
 som af Commissionen er bragt i Forslag
 paa Befalingsmandsaspiranterne, naar den
 bestemmer, at de kun kunne antages dertil
 med deres Villie. Det synes ubilligt, at
 den, der er vant til at omgaaes med Heste,
 skal være forlods betegnet til uden særligt Veder-
 lag at forrette omtrent 23½ Maaneders Tjeneste
 ved Cavalleriet, at Haandværkeren fortrinnsviis skal
 afgives til omtrent 22 Maaneders Uddannelse
 ved Ingenieurtropperne, at Lægen eller Dyrlægen,
 selv om han ønsker at blive Combattant, skal
 tvinges til at begunstiges med kun ialt høiest
 6 Maaneders Tjeneste — medens samtidig
 den, der egner sig til Befalingsmand eller
 Bestillingsmand, ikke mod sin Villie kan ud-
 tages til videre Uddannelse, og det ikke engang i den
 samme Tid, som der fordres af de Menige af
 samme Vaaben, altsaa for Infanteriets Ved-
 kommende til kun 16 Maaneders Tjeneste, og
 til længere Tids Tjeneste kun mod senere at
 faae Orlovspenge eller Embedsudgifter.

Uagtet man maa erkjende det over-
 ordentlig Vanffelige ved fuldstændig at hæve de
 Ulemper og Ubilligheder mod de Værnepligtige,
 som ikke ganske synes at være undgaaede i For-
 svarscommissiionens Forslag, naar tillige en
 betryggende og fast Ordning skal naaes for
 Hæren, har man dog troet for en Deel at
 kunne komme ud over dem ved med Hensyn
 til disse Punkter at føge et andet Udgangspunkt
 end Forsvarscommissiionen — et Ud-
 gangspunkt, som iøvrigt er taget fra en af de
 i Armeepleanen af 1842 givne Bestemmelser, og
 som vil sees anfyndningsviis at være støttet
 i de Betragtninger, der i Forsvarscommissi-

onens Betænkning ere anstillede af enkelte
 af Commissionens Medlemmer.

Man er, som sagt, enig i, at Staten
 har en utvivlsom Ret til at drage den
 til Gunst for Landets Forsvar størst
 mulige Nytte af enhver udfkreven og
 indkaldt Værnepligtig efter den sær-
 egne Anvendelse, hvortil han ifølge sine
 Egenheder og Evner er meest skikket.

Men forat muliggjøre dette maa man da
 nødvendigviis deels have Ret til at anbringe
 den enkelte Værnepligtige netop i den Stilling
 i Hæren, hvortil han efter fornøden Prøve
 findes meest brugbar, deels kunne beholde ham
 saalænge til Tjeneste, at han kan erholde den
 nødvendige Uddannelse forat kunne fyldest-
 gjøre de Hverv, hvortil han senere skal benyttes.
 Men saavist som Staten altsaa bør kunne stille
 disse Fordringer ligeoverfor den Værnepligtige,
 ligesaavist synes ogsaa denne med Billighed at
 kunne forlange, at der ydes ham en passende
 Erstatning for den Tid, han saaledes
 anvender til sin Uddannelse i Statens
 Tjeneste, og det hvad enten denne Tjeneste
 fordres af ham paa Grund af hans physiske Be-
 skaffenhed, hans vante Syssler i Hjemmet, hans er-
 hvervede, praktiske Færdigheder eller hans aande-
 lige Evner og disses Udvikling. At give et
 saadant Vederlag i Penge vilde ikke kunne skee
 uden en betydelig Forhøielse af Hærens Budget,
 hvad man ikke har kunnet ansee for tilraade-
 ligt. At erstatte Tjenestetiden med Penge har
 desuden, navnlig da der dog kun vilde kunne
 være Tale om en lille Sum, den Mangel, at
 selve Betalingsmidlet er af meget ueensartet
 Værdi for Modtagere af forskjellige Villkaar;
 for en Enkelt kan det have Betydning, for
 mangan Anden er den anvendte Tid ikke til at
 opveie med Penge.

Det eneste Erstatningsmiddel, hvis Værdi
 staaer i sandt Forhold til den ydede Tjeneste,
 vil derimod være bragt i Anvendelse, naar
 man godtgjør den Værnepligtige Tid med Tid,
 eller med andre Ord, naar man giver ham en
 Forkortelse i hans hele Værnepligtstid,
 der staaer i passende Forhold til den
 faste Tjeneste, der fordres af ham.